

[Rimstad.]

nære sammenhæng mellem overforbruget og den manglende opsparing. Hvad statens voksende, for stærkt voksende økonomiske aktivitet angår, siger betænkningen, at den har medvirket til at skabe en række spændinger og tendenser til uligevægt inden for samfundsøkonomien, en uligevægt, som måtte stille store krav til en smidig tilpasning af den økonomiske politik, krav, som det imidlertid ikke har været muligt for regeringen at opfylde. Det er en skarp kritik og en hård dom, der her fældes. Økonomiministeren opfanger denne kritik elastisk og siger bl. a., at det har været et typisk træk for den politiske situation, at det i den forløbne tid har været lettere at samle tilslutning til forslag, der medførte nye offentlige udgifter, end til de forslag, der behøvedes for at føre den nødvendige finanspolitik. Herudover taler ministeren ikke om statens forbrug og statens eventuelle sparevilje, heller ikke om disse faktoreres indvirken på inflationshastigheden.

Det må forekomme en neutral tilskuer, at det nedsatte udvalg gennem sin afgivne betænkning har givet en socialdemokratisk økonomiminister lovlig gode kort på hånden i denne forbindelse. Retfærdigvis skal det dog siges, at økonomiministeren også gør indrømmelser til betænkningen, ikke mange ganske vist og ikke så vigtige, men dog nogle. Ministeren medgiver, at statens lønpolitik næppe i tilstrækkelig grad er blevet afpasset efter den nye situation, der i dag foreligger. Han siger også, at hovedproblemet er at afstemme de forskellige sider af den økonomiske politik så omhyggeligt, at man undgår de siksakbevægelser, som fremkommer, når man, det vil sige regeringen, skiftevis strammer og lemper for meget. Han siger endelig, at det givetvis er rigtigt, når udvalget peger på, at ikke mindst finanspolitikken har svigtet i visse perioder. 1961 er det klassiske eksempel herpå, siger ministeren, men også i 1965 havde vi en utilfredsstillende situation. Så kan man jo selv tilføje, at det fore-

kommer så meget mærkeligere, som vi i 1961 havde en socialistisk flertalsregering, der kunne bestemme det, der måtte være formålstjenligt, mens 1965 netop var præget af, at regeringen var udgået fra et mindretal.

Til slut vil jeg sammenfatte det, jeg her har sagt, i følgende. I mit parti mener vi ikke, at denne debat om inflationens kilder har bragt os meget videre med hensyn til en tilbunds gående løsning af problemet: den stigende inflation. Vi synes, at det igennem den af økonomiministeren afgivne redegørelse er lykkedes regeringen at lægge et temmelig tæt røgslør over selve problemet. Glimtvis ser man gennem dette slør omridsene af den sædvanlige ortodokse socialistiske politik, som i hvert fald ikke fører os fremad i inflationsspørgsmålet. Vi havde dog ikke ventet os andet. Socialdemokratiet har endnu en gang slået fast, at det har ført, at det fører, og at det vil føre en inflationsvenlig politik.

Niels Westerby: Ja, den debat, der her finder sted i det høje ting, er jo en form for eksamen. Det er vel en form for eksamen over det økonomiske forlig, som blev indgået i januar måned imellem regeringen, venstre og det radikale venstre. Det vil for så vidt på en eksamensdag være rimeligt at sende en venlig tanke til den berøring, man har fået forskellige steder fra, og jeg vil da ligesom de andre ordførere takke for den inflationsberetning, man har fået fra udvalget, og takke for den redegørelse, som økonomiministeren kom med forleden dag.

Men tilbage til selve eksamenstidspunktet i dag. Det er jo selvfølgelig en eksamen over det økonomiske forlig, der blev indgået i januar. Det forlig, der blev indgået i januar mellem de tre partier, var jo ikke et udtryk for, at regeringen manglede penge. Regeringen manglede bestemt ikke penge, den havde tilstrækkelig penge til at afholde de udgifter, som var bevilget. Men det, som skete i januar måned, var jo, at regeringen bad om et større kasseoverskud for at kunne